

Громадсько-політичний і теоретичний журнал «Віче» включений до переліку видань, публікації в яких зараховуються як наукові роботи при захисті дисертацій у галузях: політичні науки, соціологічні науки, юридичні науки (постанови Президії ВАК України № 1-05/7 від 9 червня 1999 року та № 2-05/7 від 4 червня 2006 року)

2/2010
(263)

Виходить з квітня 1992 року.
З 2006-го – двічі на місяць

Журнал Верховної Ради України
Громадсько-політичне і теоретичне видання
Засновник – Верховна Рада України

У номері:

2	Дмитро АФАНАСЬЄВ.
Роль інтернет-мережових спільнот у становленні інформаційного суспільства в Україні	14	Юрій ПОТАШНИЙ.
Як Україну згубили паціфісти	23	Андрій МОРОЗ.
Міфологізація політичних цінностей у контексті президентської кампанії 2010 року
4	Олег ВІВЧАРЕНКО.
Стимулююча функція охорони земель	16	Євгенія ЛИТВИН.
Суб'єктність особистості в контексті політичної гри	26	Віктор СОКОЛОВ.
Українська трудова імміграція в Італії
7	Леся ДАНЮК.
Статус нотаріату у сфері соціального управління	18	Ірина МИРОНЕЦЬ.
Теоретичні основи адміністративно-правового регулювання у сфері будівництва	29	Олексій ЮЩЕНКО.
Поняття законотворчого процесу в Україні та його основні елементи
9	Ірина ІЗАРОВА.
Деякі проблеми визначення правового статусу архітектора	20	Ігор МИТРОФАНОВ.
Проблеми виконання судового рішення як стадії реалізації кримінальної відповідальності		
12	Світлана КОСТЮК.
Злука УНР і ЗУНР: уроки для сучасної України				

1

ЗМІ: «Ми стежимо за вами»

17 січня в Україні відбувся перший тур президентських виборів. Між голосами, відозвами, посмішками та незворушними гримасами кандидатів перебували обвішані фотоапаратами, завантажені, мов віслюки, штативами й акумуляторами, озброєні диктофонами, блокнотами, скепсисом, іронією, сарказмом, трохи симпатією і трохи заангажованістю журналісти. Не мільйони виборців дивилися, слухали й оцінювали. Слухали, дивилися й оцінювали журналісти. Їхня рецепція стала тим образом політичної дійсності, котру сприймали виборці.

Функціонування демократії неможливе без вільних ЗМІ. На момент проголошення незалежності США, а це 1777 рік, у тринадцяти бунтівних штатах видавалося понад сто газет. Тож і не дивно, що в новоствореній країні утвердилася демократія. А коли в Україні, цікаво, уперше було сто газет?

Та віддамо належне статистиці. Як повідомляє ЦВК, для висвітлення виборів було акредитовано 102 українські й іноземні друковані ЗМІ. Також 54 інформагентства, зокрема такі монстри, як Сінхуа (Китай), Рейтер (Велика Британія), Франс Пресс (Франція), Кіодо Цусін (Японія), Асошіейтед Пресс і Блумберг (США), 19 радіокомпаній, 213 телекомпаній (лише з Росії – 100), 58 теле-радіокомпаній, 40 інтернет-видань. Навіть 3 студії документального кіно. Над інформаційними матеріалами працювало 938 осіб.

Герої голлівудських фільмів, зазвичай занедбані полісмени, полюбляють фразу: «Я за тобою стежу». При цьому тицяють собі в скельця сонцезахисних окулярів

двома пальцями: мовляв, бачиш ці чесні очі? – запам'ятай, бо вони тебе бачать. Світ дивився на Україну. Реаліті-шоу з детективним присмаком, як у 2004 році, не сталося. Телеглядачі, мабуть, розчаровані. А втім, не завжди ж Україні дивувати світ. До того ж це була тільки перша серія...

Напередодні виборів цікаве опитування провів Інститут Горшеніна. З'ясовано, що більшість (68,4%) українців цікавляться політичними новинами й інформаційними програмами. Ігнорують їх тільки 19,3%. Переважна більшість (83,1%) громадян обирають таке джерело інформації, як телебачення. Менш як половина (45,4%) опитаних віддають перевагу друкованим ЗМІ, 29,3% – радію, а 27,6% – роблять свій політичний вибір, спілкуючись із друзями, родичами та знайомими. Довіряють зустрічам кандидатів із виборцями 15,8%, Інтернету – 13,2%, листівкам й іншим агітаційним матеріалам – 10,2%, зовнішній рекламі – 8,1% опитаних. Не довіряють жодному із джерел інформації 2,4% респондентів.

Поцікавилися соціологи й ставленням громадян до інформаційної «заказухи». Половина (50,1%) українців пояснюють «замовлені» матеріали позицією власників ЗМІ, 46,2% – тиском на ЗМІ політичних сил, 39,7% – тривіальним прагненням журналістів заробити, а 17,6% – непрофесіоналізмом і нездатністю давати об'єктивну оцінку подіям.

Валентин БУШАНСЬКИЙ.